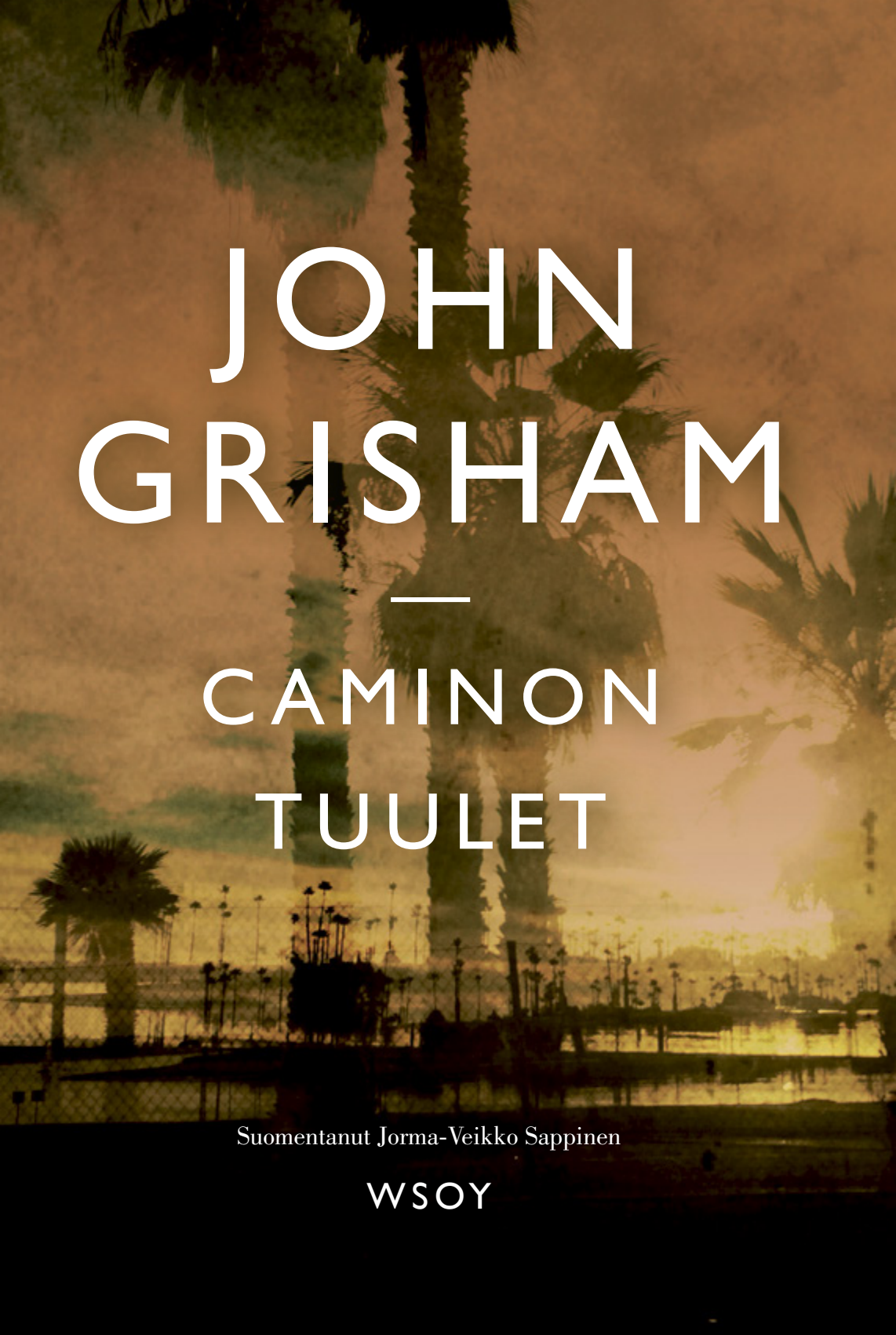

The background of the cover is a photograph of a tropical beach at sunset. The sky is a warm, hazy orange and yellow. In the foreground, the dark silhouettes of palm trees are prominent. A body of water in the distance reflects the bright light of the setting sun, creating a shimmering effect. The overall mood is serene and evocative of a tropical paradise.

JOHN GRISHAM — CAMINON TUULET

Suomentanut Jorma-Veikko Sappinen

WSOY

JOHN GRISHAM

Caminon tuulet

Suomentanut JORMA-VEIKKO SAPPINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ • HELSINKI

1. painos

Englanninkielinen alkuteos

Camino Winds

Copyright © 2020 by Belfry Holdings, Inc.

Suomenkielinen laitos © Jorma-Veikko Sappinen ja WSOY 2025

ISBN 978-951-0-51133-6

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

ENSIMMÄINEN LUKU

MAIHINNOUSU

1

Leo pyörähti eloon heinäkuun lopulla itäisen Atlantin kaukaisilla, levottomilla vesillä, runsaan kolmensadan kilometrin päässä Kap Verdestä länteen. Se havaittiin pian avaruudesta, sille annettiin asianmukaisesti nimi ja se luokiteltiin vain trooppiseksi matalapaineeksi. Muutaman tunnin kuluttua se sai ylennyksen trooppiseksi myrskyksi.

Kovat, kuivat tuulet olivat viime kuukauden viuhuneet Saharan yli, törmänneet kosteisiin rintamiin päiväntasaajalla ja saaneet aikaan pyörteileviä ilmamassoja, jotka olivat liikkuneet länteen kuin etsien maata. Kun Leo aloitti matkansa, sen edellä oli kolme nimen saanutta myrskyä häijynä jonona, joka uhkasi Karibianmeren aluetta. Jatkossa kaikki kolme noudattaisivat odotettua reittiään ja toisivat saarille rankkasateita mutta eivät sen kummempaa.

Sen sijaan oli alusta alkaen selvää, että Leon määränpäättä ei voisi ennustaa. Se oli muita paljon arvaamattomampi ja uhkaavampi. Kun se aikanaan menettäisi puhtinsa Keskilännessä, sitä syytettäisiin viiden miljardin dollarin aineellisista vahingoista ja kolmestakymmenestäviidestä kuolonuhrista.

Sitä ennen Leo ei kuitenkaan tuhlanut aikaa edetessään luokitusasteikolla, sillä se kasvoi nopeasti trooppisesta matalapaineesta trooppiseksi myrskyksi ja sitten täysimittaiseksi hurrikaaniksi. Kun se oli kolmosluokkaa ja puhalsi sadanyhdeksänkymmenen kilometrin tuntinopeudella, se törmäsi Turks- ja Caicossaariin, vei mennessään satoja taloja ja surmasi kymmenen ihmistä. Se kulki Crooked Islan-

din eteläpuolelta, kääntyi hienoisesti vasemmalle ja tähtäsi Kuubaan, mutta pysähtyi Androsin saaren eteläpuolella. Kun se menetti höyryä, sen silmä heikkeni ja se ontui Kuuban poikki jälleen vähäpätöisenä matalapaineena tuoden runsaasti sadetta mutta vain mitättömiä tuulia. Se kääntyi etelään sen verran ajoissa, että ehti aiheuttaa tulvia Jamaikalla ja Caymansaarilla. Sitten se hätkähdyttävästi vain kahden-toista tunnin kuluessa kokosi voimansa uudelleen, sai virheettömän silmän ja kääntyi pohjoiseen kohti Meksikonlahden lämpimiä, kutsuvia vesiä. Myrskyn tarkkailijat piirsivät siitä eteenpäin viivoja suoraan kohti Biloxia, joka oli tavanomainen kohde, mutta siinä vaiheessa he ymmärsivät jo olla ennustelematta mitään. Leo tuntui toimivan oman mielensä mukaan piittaamatta heidän malleistaan.

Taas kerran myrskyn koko ja nopeus kasvoivat äkkiä. Alle kahden päivän kuluttua sillä oli kaapelitelevisiion uutisissa jo oma erikoisohjelmansa, ja Las Vegasissa lyötiin vetoa sen maihinnousupaikasta. Kymmenet kiihtyneet kuvausryhmät kiiruhtivat vaaraan. Varoituksia annettiin Galvestonista Pensacolaan. Öljy-yhtiöt nousivat ripeästi kymmenentuhatta lauttatyöntekijäänsä Meksikonlahdelta, ja kuten aina, hilasivat hintoja ylöspäin ihan piruuttaan. Pelastussuunnitelmat valjastettiin käyttöön viidessä osavaltiossa. Kuvernöörit järjestivät lehdistötilaisuuksia. Sisämaan suuntaan siirrettiin kiireesti laivuekaupalla veneitä ja lentokoneita. Kun Leo saavutti nelosluokan ja kääntyi sekä itään että länteen matkatesaan kaiken aikaa pohjoiseen, sen maihinnoususta näytti olevan vääjäämättömästi tulossa historiallisen ruma.

Mutta sitten Leo pysähtyi taas. Noin viidensadan kilometrin päässä Mobilesta se teki harhautusliikkeen vasemmalle, aloitti hitaan kaarroksen itään ja heikkeni tuntuvasti. Kaksi päivää se puhkui näköetäisyydellä Tampasta ja virkosi sitten äkisti uudestaan henkiin ykkösluokan hurrikaanina. Vaihteen vuoksi se piti kurssinsa suorana, ja sen silmä ylitti St. Petersburgin mukanaan satakuusikymmentä kilometriä tunnissa puhaltava tuuli. Tulvat olivat rajuja, sähköt katkesivat ja huterat rakennukset sortuivat, mutta kuolonuhreilta säästyttiin. Sen jälkeen Leo seurasi Interstate 4 -tietä, kaatoi

Orlondon niskaan sadevettä kaksisataaviisikymmentä ja Daytona Beachiin kaksisataa millimetriä ennen kuin poistui maamassan yläpuolelta jälleen kerran trooppisena matalapaineena.

Väsyneet sääennustelijat jättivät sille jäähyväiset, kun se raahautui Atlantille. Heidän malliensa mukaan se etenisi merellä, missä se ei tekisi paljon muuta kuin pelottelisi joitain rahtilaivoja.

Leolla oli kuitenkin muita suunnitelmia. Kolmensadan kilometrin päässä suoraan St. Augustinesta itään se kääntyi pohjoiseen ja sai lisää puhtia, kun sen silmä tiivistyi tiukaksi jo kolmannen kerran. Mallit menivät uusiksi ja uusia varoituksia annettiin. Myrsky jatkoi matkaa vakaasti kaksi vuorokautta ja sai lisävoimaa silmäillessään rannikkoa kuin etsien seuraavaa kohdettaan.

2

Bay Books -kirjakaupassa, Santa Rosan kaupungissa Camino-saarella, myyjät ja asiakkaat eivät muusta puhuneetkaan kuin Leosta. Kuten kaikkialla saarella, myös Jacksonvillestä etelään ja Savannahista pohjoiseen kaikki seurasivat myrskyä ja puhuivat siitä lakkaamatta. Suurin osa asukkaista oli jo saanut runsaasti tietoa ja pystyi sanomaan varmaan sävyyn, ettei Floridan ranta Daytonasta pohjoiseen ollut saanut täysosumaa kymmeneen vuosiin. Sivalluksia oli osunut hurrikaanien kiiruhtaessa pohjoiseen kohti Carolinoja. Yksi teorioista oli, että sadan kilometrin päässä merellä kulkeva Golfvirta toimi esteenä, joka suojeli Floridan hiekkarantoja ärsyttävältä Leolta. Toisen teorian mukaan onni oli käytetty loppuun ja nyt oli ison hurrikaanin aika. Säämallit olivat kuuma puheenaihe. Miamin hurrikaanikeskus ennakoi nyt reittiä, joka veisi Leon kauemmas merelle niin, ettei se rantautuisi ollenkaan. Eurooppalaisten mielestä se kuitenkin saapuisi rantaan Savannahin eteläpuolella nelosluokan hurrikaanina ja nostattaisi alavilla mailla valtavia tulvia. Mutta mikäli Leo oli jotain todistanut, niin ainakin sen, ettei se piitannut vähääkään säämalleista.

Bay Booksin omistaja Bruce Cable katseli toisella silmällä Weather Channelia samalla, kun hän kaupitteli kirjoja asiakkaille ja hiosti tehtävissään puuhailevaa henkilökuntaa. Taivaalla ei ollut pilvenhattaraakaan, ja Bruce uskoi legendaan, että Caminosaari oli immuuni vaarallisille hurrikaaneille. Hän oli asunut siellä kaksikymmentäneljä vuotta eikä ollut nähnyt yhtään tuhoisaa myrskyä. Hänen kirjakaupassaan oli ainakin neljä kirjailijavierailua viikossa, ja seuraavaksi illaksi oli tiedossa tärkeä esiintyminen. Ei kai Leo sentään häiritsisi kotiinpaluuta, jota Bruce oli suunnitellut yhdelle lempikirjailijoistaan.

Mercer Mann lopetteli kahden kuukauden kesäkiertuettaan, joka oli ollut hurjan menestyksenkäs. Hänen toinen romaaninsa, *Tessa*, oli puheenaihe alalla ja parhaillaan kymmenen kärkinimen joukossa kaikilla bestsellerlistoilla. Kirjan saamat arvostelut olivat loistavia, ja se myi nopeammin kuin kukaan oli odottanut. Se oli luokiteltu laatukirjallisuudeksi vastakohtana suositummille genreille, joten se oli näyttänyt olevan tarkoitettu myyntitilastojen alimmille sijoille, jos edes niille. Sekä kustantaja että kirjailija olivat unelmoineet kolmenkymmenentuhannen kappaleen kokonaismyynnistä kovakantisena kirjana ja sähkökirjana, mutta romaani oli jo ylittänyt sen.

Mercerin juuret olivat syvällä saarella, sillä hän oli pikkutyttöinä viettänyt siellä kesiä isoäitinsä Tessan, romaaninsa innoittajan, luona. Kolme vuotta aikaisemmin hän oli viettänyt kuukauden saaren hiekkarannalla suvun mökissä ja onnistunut sotkeutumaan sikäläisiin konnankoukkuihin. Hänellä oli myös ollut lyhyt suhde Brucen kanssa – vain yhtenä tämän romanttisten kohtaamisten pitkässä sarjassa.

Bruce ei kuitenkaan suunnitellut uutta kohtaamista, tai ainakin hän yritti saada itsensä vakuuttumaan, ettei suunnitellut. Hänellä oli kädet täynnä töitä kaupan johtamisessa ja väen houkuttelemisessa Mercerin suureen tapahtumaan. Bay Books oli voimatekijä maan kirjakauppapiireissä, sillä Bruce osasi aina koota yleisöä ja saada varaston kiertämään. Newyorkilaiset kustantajat tyrkyttivät kirjailijoitaan saarelle, ja monet näistä olivat tien päälle lähteneitä nuoria

naisia, jotka etsivät hauskanpitoa. Bruce rakasti kirjailijoita ja syötti ja juotti heitä, mainosti heidän kirjojansa ja juhli heidän kanssaan.

Mercer oli jo kulkenut sen tien eikä aikonut palata sille, lähinnä siksi, että kesäkiertueella hänen seuranaan oli uusi poikaystävä. Bruce ei pannut pahakseen. Hän oli vain iloinen siitä, että Mercer saapuisi saarelle ja että tämän uusi upea romaani oli saanut niin hyvin tuulta alleen. Hän oli lukenut kirjan vedoksen puoli vuotta aikaisemmin ja rummuttanut sitä siitä saakka. Kuten hänellä oli tapana pitäessään kovasti jostain kirjasta, hän oli lähettänyt ystäville ja asiakkaille kymmeniä käsin kirjoitettuja viestejä, joissa hän oli kehunut *Tessaa*. Hän oli soitellut kirjakauppiaille kautta maan ja rohkaissut heitä ottamaan kirjaa varastoon. Hän oli jutellut tunteita Mercerin kanssa puhelimesta ja neuvonut, missä paikoissa kannatti poiketa kiertueella, mitä liikkeitä välttää, keistä arvostelijoista olla piittaamatta ja keiden toimittajien kanssa viettää aikaa. Hän oli jopa lähettänyt joitain sisällöllisiä huomautuksia, joista osaa Mercer oli arvostanut, osan jättänyt omaan arvoonsa.

Tessa oli läpimurtoromaani, Mercerin kultainen hetki vakiinnuttaa ura, johon Bruce oli uskonut ensimmäisestä kirjasta saakka, vaikka se oli laajalti ohitettu. Mercer ei ollut lakannut ihailemasta Brucea riippumatta heidän pikaisesta suhteestaan ja myös sitä ympäröivästä vakavahkosta luottamuksen rikkomisesta, jonka Bruce oli antanut hänelle anteeksi. Bruce oli rakastettava, joskin veijarimainen hahmo ja kiistämätön voimatekijä kirjojen myymisen julmassa maailmassa.

3

Päivää ennen Mercerin esiintymistä he tapasivat lounaalla ravintolassa, joka sijaitsi kuuden korttelin päässä kirjakaupasta Santa Rosan pääkadun lopussa. Bruce kävi aina lounaalla jossain keskustan ravintolassa, ja sen aikana nautittiin pullo tai pari viiniä ja seurana oli yleensä myyntiedustaja tai vieraileva kirjailija tai joku hänen

tukemistaan saarella asuvista. Ne olivat liikelounaita, joilta hän säästi kuitit kirjanpitäjälle. Nyt hän saapui muutaman minuutin etuajassa ja paineli suoraan lempipöytänsä terassille, josta avautui näköala vilkkaaseen satamaan. Hän flirttaili tarjoilijan kanssa ja tilasi pullon sancerrea. Kun Mercer pyyhkäisi sisään, Bruce nousi ja halasi häntä ja kätteli jämakästi hänen nykyistä kumppaniaan Thomasia.

He asettuivat pöytään ja Bruce kaatoi viiniä. Leosta täytyi keskustella, sillä se oli edelleen olemassa, mutta Bruce ohitti sen nopeasti pelkkänä häiriötekijänä. »Se on menossa Nags Headiin», hän sanoi itsevarmasti.

Mercer oli kauniimpi kuin koskaan. Hänen pitkiä, tummia hiuksiaan oli lyhennetty, ja hänen pähkinänruskeat silmänsä loistivat tavalla, jonka vain bestseller saattoi aiheuttaa. Hän oli kyllästynyt kirjakiertueeseen ja odotti innokkaasti sen päättymistä mutta myös nautti hetkestä. »Kolmekymmentäneljä paikkaa viidenkymmenen yhden päivän kuluessa», hän sanoi hymyillen.

»Olet onnekas», Bruce sanoi. »Kuten hyvin tiedät, kustantajat eivät halua nykyään käyttää rahaa. Sinulla menee lujaa. Olen nähnyt kahdeksantoista arvostelua, kaikki myönteisiä yhtä lukuun ottamatta.»

»Näitkö Seattlen?»

»Se törppö ei pidä mistään. Tunnen hänet. Soitin hänelle, kun olin nähnyt arvostelun, ja sanoin hänelle kaikenlaista karkeaa.»

»Älä nyt viitsi.»

»Se on minun työtäni. Suojelen kirjailijoitani. Lyön häntä turpiin, jos hän osuu joskus vastaan.»

Thomas naurahti ja sanoi: »Livauta minunkin puolestani.»

Bruce kohotti lasinsa ja sanoi: »No niin, malja *Tessalle*. Viidentenä *Timesin* listalla ja nousussa.»

He juhlistivat asiaa maistamalla laseistaan. Mercer totesi: »Sitä on edelleen vaikea uskoa.»

»Ja on uusi sopimuskin», Thomas sanoi ja vilkaisi vaivihkaa Merceriä. »Voimmeko paljastaa salaisuuden?»

»Paljastui jo», Bruce sanoi. »Antaa kuulua. Haluan tietää tarkemmin.»

Mercer hymyili taas ja sanoi: »Agenttini soitti aamulla. Viking tarjoaa mukavaa summaa kahdesta uudesta kirjasta.»

Bruce kohotti lasiaan ja sanoi: »Vaikuttavaa. Siellä ei olla tyhmiä. Onneksi olkoon. Hieno uutinen.» Bruce olisi tietysti halunnut kuulla kaikki yksityiskohdat ja varsinkin »mukavan summan», mutta hänellä oli siitä jo jonkinlainen käsitys. Mercerin agentti oli kova vanha ammattilainen, joka tunsi alan ja pystyi nykyään neuvottelemaan kahdesta kirjasta seitsennumeroisia ennakkoja. Mercer Mann oli vuosien pinnistelyn jälkeen astumaisillaan uuteen maailmaan.

»Entä käännösoikeudet?» Bruce kysyi.

»Alamme myydä niitä ensi viikolla.» Mercerin ensimmäistä kirjaa oli myyty vaivoin Yhdysvalloissa. Ulkomailta ei ollut tullut rojalteja.

Bruce sanoi: »Britit ja saksalaiset nappaavat *Tessan*. Ranskalaiset ja italialaiset rakastavat sitä sen jälkeen, kun se on käännetty, sillä se on heidän näköisensä tarina ja heidän kanssaan on helppo asioida. Ennen kuin huomaaatkaan, sinua on käännetty kahdellekymmenelle kielelle. Ällistyttävää.»

Mercer vilkaisi Thomasia ja kysyi: »Huomaatko nyt mitä tarkoitin? Bruce tuntee alan.» He kilistivät taas ja tarjoilija lähestyi.

»Tämä vaatii samppanjaa», Bruce ilmoitti ja tilasi pullon ripeästi ennen kuin kukaan ehti vastustaa. Hän kyseli kiertueesta ja halusi kuulla parhaat palat kaikista kirjakaupoista, joissa Mercer oli vierailut. Hän tunsi maan kutakuinkin jokaisen merkittävän kirjakauppiaan ja vieraili mahdollisimman monen luona. Loma merkitsi Brucelle viikkoa Napassa tai Santa Fessä ruoan ja viinin parissa, mutta myös parhaiden riippumattomien kirjakauppojen etsimistä ja verkostoitumista niiden omistajien kanssa.

Hän kysyi Oxfordissa sijaitsevasta Square Booksista, joka oli hänen suosikkejaan. Se oli toiminut mallina Bay Booksille. Mercer asui nyt Oxfordissa ja opetti luovaa kirjoittamista Ole Miss -yliopistossa kahden vuoden sopimuksella, josta oli jäljellä toinen vuosi, ja hänellä oli toiveita vakituudesta paikasta. *Tessan* menestys veisi Mercerin tielle kohti vakinaista virkaa, ainakin Brucen arvion mukaan, ja hän punoi juonia auttaakseen siinä.

Tarjoilija kaatoi samppanjaa laseihin ja otti vastaan ruokatilaukset. Kello näytti pysähtyvän, ja he kohottivat taas maljan sopimuksen kunniaksi.

Thomas, joka oli melkeinpä vain kuunnellut, sanoi nyt: »Mercer varoitti, että haluat lounastaa viimeisen päälle.»

Bruce vastasi hymyillen: »Aivan. Aloitan työt aikaisin ja lopetan myöhään, mutta keskipäivällä minun täytyy päästä ulos kaupasta. Lounas on tekosyyni. Yleensä nukun lounaan pois iltapäivällä.»

Mercer ei ollut paljon puhellut uudesta ystävästään. Hän oli tehnyt selväksi, että hän seurusteli jonkun kanssa ja että se joku saisi hänen kaiken huomionsa. Bruce kunnioitti sitä ja oli aidosti mielis- sään siitä, että Mercer oli löytänyt vakaan poikaystävän, joka ei ollut ollenkaan hullumman näköinen. Thomas näytti olevan vähän alle kolmenkymmenen, muutaman vuoden Merceriä nuorempi.

Bruce alkoi kalastella. Hän sanoi: »Mercer kertoi että sinäkin olet kirjailija.»

Thomas hymyili ja sanoi: »Niin olen, ja erittäin julkaisematon. Olen yksi hänen maisteriopiskelijoistaan kirjallisuuden alalla.»

Bruce naurahti. »Ahaa. Makaat opettajan kanssa ja saat hyviä arvosanoja.»

»Höpö höpö», Mercer sanoi, vaikkakin hän hymyili.

»Millainen on taustasi?» Bruce kysyi.

Thomas sanoi: »Amerikkalaisen kirjallisuuden tutkinto Grinnellistä. Kolme vuotta palkattuna toimittajana *The Atlanticissa*. Freelancekamaa pariin verkkolehteen. Kolmisenkymmentä novellia ja kaksi kamalaa romaania, kaikki autuaan julkaisemattomia. Notkun Ole Mississä siinä maisterijutussa ja yritän saada selkoa tulevaisuudesta. Kaksi viime kuukautta olen kantanut hänen matkalaukkujaan ja minulla on ollut valtavan hauskaa.»

Mercer lisäsi: »Henkivartija, autonkuljettaja, pr-mies, henkilökohtainen avustaja. Ja hieno kirjoittaja.»

»Katsoisin mielelläni aikaansaannoksiasi», Bruce sanoi.

Mercer katsahti Thomasia ja sanoi: »Minähän sanoin. Bruce on aina valmis auttamaan.»

Thomas sanoi: »Sovittu. Ilmoitan sitten, kun saan kasaan jotain lukemisen arvoista.»

Mercer tiesi, että ennen illallista Bruce ehtisi kaivautua nettiin ja etsiä Thomasin kaikki *The Atlanticiin* kirjoittamat jutut ja myös muut julkaisut. Siihen mennessä tällä olisi varma käsitys Thomasin kyvyistä.

Tarjoilija toi katkarapusalaatit, ja Bruce kaatoi lisää samppanjaa. Hän pani merkkeille, että hänen vieraansa olivat ainakin toistaiseksi olleet maltillisia juojia. Siinä oli tapa, josta hän ei päässyt eroon: hän tarkkaili muiden juomista jokaisessa lounas- ja päivällispöydässä. Suurin osa hänen viihdyttämistään naiskirjailijoista joi varovasti. Suurin osa miehistä oli kovia juomaan. Osa heistä oli toipuvia alkoholisteja, joille Bruce juotti ehdottomasti vain jääteetä.

Hän katsoi Merceriin ja kysyi: »Entä seuraava romaanisi?»

»Älähän nyt. Elän parhaillaan hetkessä enkä kirjoita mitään. Meillä on kaksi viikkoa aikaa olla täällä ennen kuin luennot alkavat, ja olen päättänyt, etten kirjoita sanaakaan.»

»Älykästä, mutta älä odota liian kauan. Kahden kirjan sopimus käy sitä painavammaksi, mitä enemmän päiviä kertyy. Etkä voi viivyttää seuraavaa romaania kolmea vuotta.»

»Selvä, selvä», Mercer sanoi. »Mutta saanko pitää lomaa edes muutaman päivän?»

»Yhden viikon, ei sen enempää. Kuule, illalla on kunnon päivällispirskeet. Oletteko valmiita?»

»Totta kai. Koko jengi?»

»Eivät jättäisi mistään hinnasta väliin. Noelle on Euroopassa ja lähettää terveisiä, mutta muut odottavat innokkaasti sinun tapaa-mistasi. He ovat jo lukeneet kirjan ja pitävät siitä kovasti.»

»Mitä Andyille kuuluu?»

»Selvänä edelleen, joten hän ei tule. Hänen viime kirjansa oli aika hyvä ja myi hyvin. Hän kirjoittaa paljon. Tulet näkemään häntä kylällä.»

»Olen ajatellut häntä paljon. Ihana tyyppi.»

»Hyvin hän voi. Jengi on edelleen koossa ja odottaa päivällistä pitkän kaavan mukaan.»

4

Thomas ilmoitti käyvänsä vessassa, ja heti hänen mentyään Bruce kumartui lähemmäksi ja kysyi: »Tietääkö hän meistä?»

»Meistä?»

»Oletko jo unohtanut? Yhteisen pikku viikonloppumme. Se oli muistaakseni miellyttävä.»

»En tiedä mitä tarkoitat. Sellaista ei ole koskaan tapahtunut.»

»Hyvä on. Sopii minulle. Entä käsikirjoitukset?»

»Mitkä käsikirjoitukset? Ne kuuluvat menneisyyteen, jonka yrittän unohtaa.»

»Mainiota. Kukaan muu ei tiedä kuin sinä, minä, Noelle ja tietysti ne, jotka maksoivat lunnaat.»

»Minulta tieto ei leviä.» Mercer maistoi viiniä ja kumartui sitten itsekin eteenpäin. »Mutta missä rahat ovat?»

»Haudattuina ulkomaille kasvamaan korkoa. Ei ole aikomusta koskea niihin.»

»Mutta siinähan on kokonainen omaisuus. Miksi teet edelleen niin kovasti töitä?»

Leveä hymy, pitkä siemaus lasista. »Ei tämä ole työtä. Tämä on minua. Rakastan tätä hommaa ja olisin hukassa ilman sitä.»

»Kuuluuko hommaan edelleen touhuilu pimeillä markkinoilla?»

»Ei tietenkään. Minua pitää nykyisin silmällä ihan liian moni, enkä enää tarvitse sellaista.»

»Oletko siis ruvennut rehelliseksi?»

»Puhtaaksi kuin pulmunen. Rakastan harvinaisten kirjojen maailmaa ja ostan niitä tätä nykyä entistä enemmän, kaikki laillisesti. Silloin tällöin minua lähestytään epäilyttävissä merkeissä. Varkauksia tapahtuu edelleen paljon, ja myönnän, että kiusauksia tulee. Mutta sellainen on liian vaarallista.»

»Tällä hetkellä.»

»Tällä hetkellä.»

Mercer pudisti päätään ja hymyili. »Olet parantumaton tapaus. Parantumaton flirttailija, elostelija ja kirjavaras.»

»Pitää paikkansa, ja minä myös myyn kirjojasi enemmän kuin kukaan muu. Pakkohan sinun on minua rakastaa.»

»En sanoisi sitä rakkaudeksi.»

»Hyvä on. Miten olisi palvonta?»

»Kokeilen sitä. Vaihtaakseni puheenaihetta, pitäisikö minun tietää illasta jotain?»

»Enpä luule. Kaikki ovat innoissaan, kun näkevät sinut taas. Joi-tain kysymyksiä kuultiin, kun olit kadonnut kolme vuotta sitten, mutta suojasin selustasi. Sanoin, että sinulla oli jokin perhejupakka kotipuolella, missä koti mahtoi ollakin. Sitten sait pari opetuspestiä eikä sinulla vain ollut aikaa poiketa taas saarella.»

»Samat henkilöt?»

»Niin, miinus Noelle, kuten sanoin. Andy ehkä poikkeaa juo-maan lasillisen vettä ja sanomaan hei. Hän kyselee sinusta. Ja on myös uusi kirjailija, jota saatat pitää kiinnostavana. Nelson Kerr, entinen asianajaja suuresta toimistosta San Franciscosta. Hän ilmiantoi erään asiakkaansa, puolustusteollisuuden alihankkijan, joka myi laittomasti huipputeknistä sotilaskamaa Iraniin ja Pohjois-Koreaan. Sellaisille mukaville kavereille. Se oli iso juttu kymmenisen vuotta sitten mutta nyt jo aikapäiviä unohdettu.»

»Miksi olisin seurannut sitä?»

»Niinpä. Hänen lakiuransa katkesi, mutta hän sai ilmiannosta isot rahat. Nyt hän on vähän niin kuin piilossa. Hiukan päälle neljäkymmenen, eronnut, ei lapsia, pysyttelee omissa oloissaan.»

»Tämä paikka taitaa vetää puoleensa sopeutumattomia.»

»On aina vetänyt. Nelson on mukava kaveri mutta ei puhu pal-jon. Osti hienon huoneiston Hiltonin vierestä. Matkustelee paljon.»

»Millaisia hänen kirjansa ovat?»

»Hän kirjoittaa siitä mistä tietää. Kansainvälisestä aseiden sala-kuljetuksesta, rahanpesusta. Hyviä trillereitä.»

»Kuulostaa kamalalta. Myydäänkö niitä?»

»Kohtalaisesti, mutta hänessä on potentiaalia. Et luultavasti pitäisi hänen tuotannostaan, mutta todennäköisesti pidät hänestä itsestään.»

Thomas palasi, ja keskustelu kääntyi kustannusalan viimeispään skandaaliin.

5

Bruce asui viktoriaanisessa talossa kymmenen minuutin kävelymatkan päässä Bay Booksista. Vietettyään pakollisen lounaanjälkeisen siestan työhuoneessaan kaupassa hän lähti sieltä iltapäivällä ja käveli kotiin valmistelemaan päivällistä. Kesän ollessa ylimmilläänkin hän tarjosi hienot ateriansa mieluiten verannalla parin vanhan, kirskah-televan tuulettimen alla ja solisevan suihkulähteen vieressä. Hänen lempiruokansa olivat peräisin eteläisestä Louisianasta, ja siksi illaksi hän oli palkannut keittiömestariksi Clauden, joka oli saarella kolmekymmentä vuotta asunut aito cajun. Hän oli jo keittiössä ja vihelteli kumartuneena liedellä olevan suuren kattilan puoleen. He leukailivat hetken, mutta Bruce ymmärsi olla jäämättä notkumaan keittiöön. Claude oli kova puhumaan ja saattoi vauhtiin päästyään unohtaa jotain hellalle.

Lämpötila oli vähän yli kolmekymmentä astetta, joten Bruce meni yläkertaan vaihtamaan vaatteet. Hän kuoriutui jokapäiväisestä poimukreppipuvustaan ja solmiostaan ja vaihtoi tilalle kuluneet sortsit ja t-paidan ja jätti jalat paljaiksi. Palattuaan keittiöön hän avasi kaksi kylmää olutpulloa, antoi toisen Claudelle ja meni toisen kanssa verannalle kattamaan pöytää.

Noina hetkinä hän todella kaipasi vaimoaan. Noelle toi maahan antiikkia Etelä-Ranskasta ja oli mestarikoristelija. Hänen lempitehtävänsä oli pöydän kattaminen päivälliskutsuille. Hänellä oli hämmästyttävä ja edelleen kasvava kokoelma kiinalaista vuosikertaposliinia, juomalaseja ja ruokailuvälineitä. Osan siitä hän osti liik-

keensä varastoon, mutta harvinaisimmat ja kauneimmat hän otti heidän yksityiskäyttöönsä. Noellen mielestä upea pöytä oli lahja vieraille, eikä kukaan osannut kattaa sitä niin kuin hän. Usein hän otti kattauksesta valokuvia sekä ennen aterialla että sen jälkeen, kehysti parhaat kuvat ja ripusti ne asiakkaiden ihailtaviksi.

Pöytä oli kolme ja puoli metriä pitkä, ja sitä oli käytetty vuosisatoja eräällä viinitilalla Languedogissa. He olivat löytäneet sen yhdessä ollessaan edellisenä vuonna kuukauden pituisen ostospuuskan vallassa. Taskut pullollaan kyseenalaisin keinoin haalittua rahaa he olivat tehneet kutakuinkin rynnäkönnön Provenceen ja ostaneet niin paljon tavaraa, että olivat joutuneet vuokraamaan varaston Avignonista.

Ruokasalin sivupöydälle Noelle oli latonut huolellisesti juuri oikeanlaiset astiat. Kaksitoista antiikkilautasta oli maalattu 1700-luvulla käsin jonkun vähäisen kreivin toimeksiannosta. Paljon pöytähopeita, kuusi satsia kutakin kattausta varten. Ja kymmenittäin laseja vettä, viiniä ja jälkiruokajuomia varten.

Viinilasit olivat usein ongelmallisia. Noellen ranskalaiset esivanhemmat eivät ilmeisesti olleet juoneet yhtä paljon kuin Brucen amerikkalaiset kirjailijat, ja vanhoihin lasihin mahtui täydessä lastissa vaivoin yhdeksän senttilitraa. Joissain raisuissa päivällispirskeissä vuosia aikaisemmin Bruce ja hänen vieraansa olivat tuskastuneet siitä, että nuo sirot lasit joutui täyttämään suunnilleen kymmenen minuutin välein. Sen jälkeen hän oli vaatinut nykyaikaisempia laseja, punaviinille kaksikymmentäneljä ja valkoviinille kahdeksantoista senttiä vetäviä. Niukasti juova Noelle oli taipunut ja etsinyt Burgundista valikoiman maljoja, jotka olisivat tehneet vaikutuksen irlantilaiseen rugbyjoukkueeseenkin.

Astioiden vieressä oli yksityiskohtainen asianmukaisen kattauksen kaavio, jonka Noelle oli laatinut kolme päivää ennen matkaansa. Bruce ryhtyi asettelemaan pellavatabletteja, silkkikaitaliinoja ja kynttelikköjä ja sitten lautasia ja laseja. Floristi saapui, alkoi hössötää pöydän kimpussa, järjesti astioita uudelleen ja kiisteli Brucen kanssa. Kun pöytä oli hänen mielestään täydellinen, Bruce otti siitä

kuvan ja lähetti sen Noellelle, joka oli toisen kumppaninsa kanssa jossain päin Alppeja. Pöytä oli aikakauslehtitasoa ja valmis kahdelle-toista vieraalle, vaikka päivällisillä osallistujien lukumäärä ei ollut koskaan varma ennen kuin ruokaa alettiin tarjoilla.

Bruce kävi hakemassa jääkaapista toisen oluen.

6

Cocktailien ajankohdaksi oli ilmoitettu kello 18.00. Vieraina oli kuitenkin liuta kirjailijoita, joista yksikään ei uskaltaisi saapua ennen seitsemää. Myra Beckwith ja Leigh Trane näyttäytyivät ensimmäisinä astumalla sisään koputtamatta. Bruce otti heidät vastaan veranalla, sekoitti Leighille rommikolan ja kaatoi Myralle tummaakin tummempaa alea.

Naiset olivat olleet pariskunta yli kolmekymmentä vuotta. Kirjailijoina he olivat aikoinaan sinnitelleet saadakseen rahat riittämään ennen kuin olivat löytäneet romanttiset pehmopornoromaanit. He olivat takoneet niitä satakunta kappaletta kymmenellä eri salanimellä ja ansainneet niin paljon, että olivat pystyneet siirtymään saarelle viettämään eläkepäiviä. He asuivat viehättävän vanhan-aikaisessa talossa, joka oli Brucen talosta katsoen kulman takana. Kun he olivat nyt suunnilleen seitsemänkymmenenviiden, he eivät enää kirjoittaneet paljon. Leigh kuvitteli olevansa piinattu korkeakirjailija, mutta hänen proosansa oli läpätunkematonta, eikä hänen vähiä julkaistuja romaanejaan ollut myyty juuri ollenkaan. Hän kirjoitti kaiken aikaa romaania, mutta ei koskaan saanut yhtäkään valmiiksi. Hän väitti olevansa häpeissään heidän yhteisistä kirjoistaan mutta nautti rahasta. Sen sijaan Myra oli ylpeä heidän tuotannostaan ja haikaili loiston päiviä, jolloin he olivat luoneet merirosvojen ja nuorten neitsyiden kuumia seksikohtauksia ja sen sellaisia.

Myra oli iso nainen, jolla oli laventelinsiniseksi värjätty siilitukka. Vaisuna yrityksenä kätkeä osan ruhostaan hän piti räikeitä, liehuvia kaapuja, jotka olisivat palvelleet hyvin lakanoina valtavassa pari-

sängyssä. Leigh taas oli pienen pieni ja tummahipiäinen, ja hänellä oli pitkät mustat hiukset, jotka oli niputettu siistille nutturalle. Heistä kumpikin jumaloi Brucea ja Noellea, ja he aterioivat usein nelisin.

Myra kulautti olutta kurkkuunsa ja kysyi: »Oletko tavannut Mercerin?»

»Olen, kävin tänään lounaalla hänen ja hänen nykyisen henkivartijansa Thomasin kanssa.»

»Onko Thomas söpö?» Leigh kysyi.

»Hyvännäköinen kaveri, muutaman vuoden nuorempi. Mercerin opiskelija.»

»Niin sitä pitää, tyttö», Myra sanoi. »Oletko koskaan saanut tietää todellista syytä, miksi hän häipyi niin äkkiä kolme vuotta sitten?»

»Enpä juuri. Jokin perhejuttu.»

»Voit olla varma, että tänään se selvitetään pohjia myöten.»

»No mutta Myra». Leigh sanoi hiljaa. »Emme suinkaan utele.»

»Totta hitossa utellemme. Minä olen parhaimmillani kun utelen. Haluan kuulla juorut. Onko Andy tulossa?»

»Ehkä.»

»Haluaisin nähdä hänet. Hän oli paljon hauskenempi silloin kun oli soosissa.»

»No mutta Myra. Se on arka aihe.»

»Ei ole olemassa mitään tylsempää kuin raitis kirjailija, jos minulta kysytään.

»Kuule, Andy tarvitsee raittiutta», Bruce sanoi. »Tästähän on puhuttu ennenkin.»

»Entäpä sitten Nelson Kerr? Hän on mielestäni tylsä silloinkin kun ei ole selvä.»

»No mutta Myra.»

»Nelson tulee», Bruce sanoi. »Ajattelin että hän sopisi hyvin yhteen Mercerin kanssa, mutta tämä on juuri nyt varattu.»

»Kuka sinusta on yhteensovittajan tehnyt?» Myra sutkautti samaan aikaan, kun he näkivät J. Andrew Cobbin eli Bob Cobbin, kuten he häntä nimittivät, astuvan sisään. Hänellä oli tavalliseen tapaan pinkit sortsit, sandaalit ja räikeä, kukkakuvioinen paita.

Myra sanoi epäröimättä: »Hei, Bob. Ei olisi kannattanut pynttäytyä.» Hän halasi Bobia pikaisesti, ja Bruce asteli baaripöydän luo ja sekoitti votkasoodan.

Bob oli entinen poliisi, joka oli istunut liittovaltion vankilassa. Hänen syntinsä olivat edelleen hieman hämärän peitossa. Hän kirjoitti rikosromaaneja, jotka menivät hyvin kaupaksi mutta joissa oli ainakin Brucen makuun aivan liikaa vankilaväkivaltaa. Bob halasi Leighiä. »Hei, arvon naiset. On aina ilo nähdä.»

»Oliko hyvä päivä hiekkarannalla», kysyi Myra, joka etsi aina ikävyyskiä.

Bobin iho oli tumman, nahkamaisen ruskea, sillä hän piti rusketusta yllä viettämällä tuntikausia auringonpaisteessa. Hänet tunnettiin ikääntyneenä rantapummina, joka ihaili bikinejä ja saalisti kaiken aikaa. Hän hymyili Myralle ja sanoi: »Jokainen päivä hiekkarannalla on hyvä päivä, kultaseni.»

»Kuinka vanha tyttö oli?» Myra kysyi.

»No mutta Myra». Leigh kujersi, kun Bruce antoi votkalasin Bobille.

»Nipin napin tarpeeksi vanha», Bob sanoi ja naurahti.

Amy Slater oli ryhmän nuorin ja ansaitsi rahaa enemmän kuin kaikki muut yhteensä. Hän oli osunut kultasuoneen sarjalla nuorista vampyyreista, ja tekeillä oli jopa elokuva. Hän ja hänen miehensä Dan saapuivat verannalle Andy Adamin kanssa. Aivan heidän takanaan tuli Jay Arklerood, joka tervehdyksiä vaihdettaessa onnistui saamaan aikaan harvinaisen hymyn. Hän oli synkkä runoilija, joka usein kaihtoi Brucen päivällisiä. Hän ei sietänyt huomion keskipisteenä hääräävää Myraa. Bruce jakeli juomia, jäävettä Andyille, ja kuunteli naljailua. Amy puhui edelleen elokuvastaan, joskin käsikirjoituksen kanssa oli ongelmia. Dan seisoi hiljaa Amyn vieressä. Hän oli jäänyt pois työelämästä ja hoiti lapsia, jotta Amy pystyi kirjoittamaan kokopäiväisesti.

Kutsut olivat jo täydessä vauhdissa, kun Mercer ja Thomas astuivat näyttämölle. Mercer vaihtoi halauksia samalla kun esitteli uuden poikaystävänsä. Ryhmä oli iloinen tavatessaan hänet ja intoili hänen

uudesta kirjastaan, jonka suurin osa muista oli lukenut. Heidän juttellessaan paikalle hivuttautui Nelson Kerr, joka sekoitti itselleen lasillisen baarissa. Hän liittyi Merceriä ympäröivään piiriin ja esitteli itsensä.

Muutaman minuutin kuluttua keskustelut eriytyivät. Andy ja Bruce juttelivat myrskystä. Myra ahdisti Thomasin nurkkaan ja alkoi vaatia tietoa tämän menneisyydestä. Bob ja Nelson olivat käyneet edellisenä päivänä kalassa, ja heidän täytyi elää uudelleen saaliin saamisen hetket. Leigh kävi läpi Mercerin romaania luku kerrallaan eikä koskaan kyllästynyt siihen. Laseja täytettiin eikä kenelläkään ollut kiirettä istuutua päivällispöytään.

Viimeiseksi joukkoon liittyi Nick Sutton, opiskelijapoika, joka vietti kesänsä saarella ja hoiti isovanhempiensa omistamaa hienoa taloa. Nämä olivat jokavuotisena rituaalinaan paenneet Floridan hellettä ja kiertelivät maata matkailuautolla. Nick oli töissä Bay Booksissa, mutta vapaalla ollessaan hän surffasi, purjehti ja haaveili bestsellerien kirjoittamisesta. Bruce oli lukenut hänen novellejaan ja oli sitä mieltä, että pojalla oli lahjoja. Nick oli lobannut kovasti saadakseen kutsun päivälliselle ja oli melkein häkeltynyt päästyään mukaan.

Puoli kahdeksalta keittiömestari Claude ilmoitti Brucelle, että oli aika syödä. Andy kuiskasi jotain isännälle ja poistui vähin äänin. Raittius oli tarpeeksi vaikeaa kuivina iltoinkin. Hän ei tuntenut kiusausta juoda, mutta hän ei missään nimessä halunnut päivällisiä, joilla viini virtasi kolme tuntia.

Bruce osoitti tuoleja ja sai vieraat istuutumaan asianmukaisesti. Hän asettui pöydän päähän, kunniavieras Mercer vastakkaiseen Thomas oikealla puolellaan. Heitä oli kaikkiaan yksitoista, Camino-saaren kirjallinen mafia plus Nick Sutton. Bruce välitti terveiset Noellelta, jota inhotti olla poissa huvista mutta joka oli hengessä mukana. Kaikki tiesivät, että Noelle oli Ranskassa vakituisen ranskalaisen poikaystävänsä kanssa, joten kukaan ei yllättynyt. He olivat jo kauan sitten tottuneet Brucen avoimeen avioliittoon eikä kukaan pannut sitä pahakseen. Jos Bruce ja Noelle vain olivat onnellisia, heidän ystävänsä eivät kyseenalaistaisi järjestelyä.

»Täydellinen rikos... Vauhdikas
mutta oivaltava veijaritarina,
täsmäherkkua Grishamin faneille!«

– DELIA OWENS, KIRJAILIJA

Floridan rannikolla riehuu myrsky. Suurin osa Caminosaaren asukkaista laudoittaa kotinsa ja pakenee mantereelle. Paikallinen kirjakauppias Bruce Cable päättää kuitenkin jäädä saarelle. Hurrikaani on tuhoisa: kodit ja liiketilat sortuvat, kadut

tulvivat ja kymmenkunta ihmistä menettää henkensä. Yksi uhreista on Brucen ystävä, jännityskirjailija Nelson Kerr. Kuolemassa on kuitenkin jotain outoa. Kuoliko Nelson todella tapaturmaisesti?

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51133-6